

מבעד למסורה ישעורים בהסתכלות

מנהג
הבריות באמר
ריקה, שלפני
הבחירות של
הנשיא מת-
ערכים על
מאות ואלפים

דולרים, ומיד לאחר שנודעו ברכים
תוצאות הבחירות, נעשים כלם חכמים
אחר אחר הושיע, וכל אחד
מבין לו מלכתחילה כרטיסים מדפפים
בזו הלשון: **I told You So!**
ותוקע בכובעו לאמר: הן אמרתי
לכם מראש!

חכמים כאלה רבו ב"ה אצלנו
בעיה"ק ירושלם. בשבוע החולף בפר"ו
שנת "כי תצא" כשנתכנסו כסאו של
המנהיג אמרו גם ידידיו "ויצמן
שלכם", ובשבוע זה פרשת "כי תבוא"
כשבא אל ה"חדר" ונבחר "בצרות"
נעשה ל"ויצמן שלנו" אפילו אצל
מתנגדיו.

ואני אעפ"י שאיני אמריקאי,
ממש כ"חברי" זה שבת"א, מצטער
אני מאד שלא התערבתי עם איזה
גביר לכהפ"ה על עשרת אלפים דולר
הנחוצים לי מאד (ולמי לא נחוק?)
כי הלא צעקתי בכל שעורי השכם
והערב כי ויצמן ישאר בעל-בית.

ולא עוד אלא שעבשתי יש לנו
ג"ה לא מנהיג כהם אלא "דיקטטור"
— מוסוליני שלנו. וכשם
שמוסוליני נתן שמן-זיקוק לסוציאליסטים
כני יתן ויצמן לרביזיוניסטים, כדי להבי-
ריחם. ואי"ה תהיה פרנסה לבתי
מרקחת עוד יותר משרפות... ובטוח
אני שהוא ישמע את הועד הפועל
הגדול של מוצקין כשם ששומע
הראים שלנו את החברים היהודים
כבר אמרתי לכם כמה פעמים
כי איני דפלומט גדול ואיני בקיא
בסקמובי הרפלומטיה של

הקונגרסים ובכלל איני רוצה להתערב
בפוליטיקה, בממש כ"חברי" מקרלין
בשעת בקורו בארץ ישראל, בידע
וע"כ שואל אנכי כאן שאלת
תם: מעיקרא מאי קא סברו
המתנגדים, שלא הביעו לו אמון
ובסוף מאי קא סברו בשעה שרצו
אחריו והתחננו לפניו: שמלה לכה,
קצין תהיה לנו? (ויש גורסין "לכה"
מלישון לדידך) ..

אין מה לדבר: ר' חיים יודע
את ה"קונץ" לרקד על כל החתונות:
פעם הוא חיים של הלוג' במחיר של
תקציבים גדולים ופעם חיים של
יראת-שמים ועומד ב"פיס" ברכים
בבקשיש של המשת-אלפים למזרחי
לצרכים דתיים, כלומר להרחבת הכית
ברוממה... ופעמים גם חיים שאין
בהם בושה וכליכה ..

ואת אשר לא יעשה השכל יעשה
ה"זמן" האנגלי (טיימס בלע"ן)
זונטבל האדמיני (רויטר בלע"ן)
וגם ה"שויער" של אנגליה... התראו?
— לו הייתי אני תקיף במקומות הג-
בוחים שלנו הייתי קובע גם אצלנו
את החק של "מונרואה" האמריקני
ולשם שעשרת השבטים אינם שואלים
לאתנו ומימנהיינו בדרך מנוי סציג
לכיתנו הלאומי, כך אין להם לתחב
את הטמם בעסקינו וללחש לנו ע"י
פרופיסורים ועתונים במי עלינו לבחור
בתור נשיא הסתדרותנו.

***

רצה הקב"ה לזכות את ר'
עומות בשבוע זה, הלך ושלה לו את
החמר לשעורו ישר לביתו, לבית-
הכרם.

ברוך המקום, ברוך הוא, שהכנים
רעיון בלב הועד שלנו לערך איזה
"יום טוב" בשבוע זה, לא חלילה
חגיגה צנועה ופנימית של הנחת
אבן הפנה לגן ילדים, אלא "טראסק"
שלם, מעין פתיחת מכללה בועיד
אנפין, כראוי לשכונת המופסים
(בזרי"ם, לקידים ו"ספר"ים)
וכחמת שועד בית-הכרם זכה למנות
בתוכו מפקדי מלון-יוון, שנתמתו

כבר בפתיחת-מכללות, בידוע, הוקמה
במה וגם זירהכמעט תחת כפתיהשמים
ממש כמו על ההר...
וכדי להגדיל תורה ולהאדירה,
ולחבין את ה"פופיפה" בכלואה, הוזר
מנו כל המאכערם הרשמיים כל
הממשלה צהר ובמלון-יוון. מסביב
לכמה הגבוהה ישבו מבני-העליה
המעטים, מהכרי הועד, ולמולם
ב"מזרח" ישבו כל הגדולים למיניהם
למעלה ..

בראש וראשונה — הקולתל
קיש "במקום" ויצמן, ועל ידו קלדיספי
פשה ורעיתו, שלא זכה לקונגרס
הגדול וכה לקונגרס'ל הקטן של בית-
הכרם. לימנם סילמן וסולמן, גם רבי
ניב לא חסרו לנו ב"ה, ואחרון אחרון
חביב אבינעם ונעמני וחסרו לשלמות
התלכות רק אריאב עם הכרטיסים
הלבנים והבחולים, וחסר ביחוד
תדהר עם שוטו ..

מאחוריהם בנחות דרנא "התמק-
מו" כמו שאומר בן-אבי הקהל הפשוט,
כלומר: כל אנשי בית הכרם, נשיא
עם טפליא. צעיריא עם זקניא ובתוכם
"מי שהיה" זרבים ר' עומות, מן
הצד, כנהוג ..

ומה אומר לכם, רבותי? למסת-
כל מסעד למסות ואפילו בלי מסות,
נתנה הניגה זו מקום להרחורים רבים,
אלא שאין כת בעמי הרל לתאר לכם
את כל הטרחה הזה לרבות הנאומים
המצוינים, וע"כ מוסר אני לכם בזה
רק את התמצית ונתן מקום לדמיו-
נכם העז (לא עזימות) להתגדר
בו כרצונו:

הכל אצלנו ב"ה "במקום",
טפני מהלת ההתפטרות בזמן האחרון.
וע"כ זכה ה"במקום" של ראש-הועד
לפתיחה ולפסוק ראשון של
"אתה הראית", ומחמת שעמד
על הסלע, זכר כנראה אח הפסוק:
מלה בסלע ומוסר מיד את הרבוי
למשנהו, שרבר "על העצים ועל
האבנים", וזכה לשמוע באזניו
ממש ביום חג זה, איך "הסלעים אומד-
רים שירה והעצים מוחאים כף", (ע"כ

לא מחאו לו האנשים כף, כנראה),
ואולם, ההתפעלות הגיעה למרחם פס-
גתה רק בסוף, בשורק את הפצצה
האהרונה וקרא בקול לם כזכריה בשע-
תו: "פרזות תשב ירושלם!", והד
קול נשמע אחריו: (אילי של עזמות?)
"פראות תשב ירושלם" ..

עוד זה מדבר והנה עלה יפה
וגם נאמו עלה יפת, וכיד פזמונו
הטוב עליו פזמן על הכל, על ירושלם
ועל מקראיה, על המכללה ועל פרופי-
סוריה, על עם ישראל בגלות זה אלפים
שנה, על הכל—היו מעל גן-הילדים.
יפה אמר אחד הוקנים בשמעו את
דבריו:

— יפה הרשת אבל העימר
שכחת!" ..

הקולניל קיש כרד איתם על
בנין גן ילדים בתנאי שלא יבקשו תק-
ציב ממלון יוון, קיש חורו עם "כאפצ-
רי-מאפיש" ..

ודאמת אניד לכם, רבותי, כי לא
התעניתי ב"כ בגדולים כמו בקטנים
ובפעוטיות, וביחוד ב"טקס" ההנהה
של אבן הפנה.

ר' שחר עמד על גבעה קטנה
החלק את ה"כבודים", ממש כנבאי
ההגרכה העומד על הדוכן בשעת ההק-
פות בשמחת תורה:

לעליה ראשונה זכה, אהר קריאת
המגילה, נחשנא מי? — הילד הנח-
מד אפרת י, שנפצע בשעת
ההתנפלות של שכנינו על מכונת
בית הכרם, אולי מפני שקיש אמר
בנאומו כי אם זכינו וכבר לעליה רבי-
עית הרי ילדינו הם העליה הראשו-
נה; וכשעה שהתינוק הניה את האבן
בידו, חשבתו כי אבן זו שירו בו הער-
בים ירה הילד ביסורו של בית-הכרם,
אבן תחת אבן... ואחרי הילד בא
הרב, כל האורחים המוזמנים והכל-
תי ומזמנים ובתוכם משויף "במקום
כהו", מפני כי הכל צריכים למרא-
דקרדיטא לבנינים בבית-הכרם, ראשי
ה"מטות" הקצר וה"שביל" הארוכה
עד שנזכרו סוף סוף במיסד השכונה
ובכרו גם אותו באבן...

* *

אמנם ידענו עד כה כי שוטרינו
הערביים הם למדנים גדולים ובקיאים
היטב בפרד "נויקין", אבל שישנם
ביניהם גם ציירי ים ואמנים
בחסד עליון עוד יותר מאשר ב"בצל-
אל" — זאת לא פללתי ולא עלתה על
דעתי וכלל עד שלא זכיתי לראות בעי-
ני ממש.

הנה בשבוע זה עברתי לתוכי
ברחוב יפו, כדרכי, ופתאום נתגלה
לנגד עיני מהות פלאים אשר לא יאומן
כי יסופר, דהיינו: ראיתי שוטר
אחד מבני דודנו כורע באמצע הרחוב
לפני "טרומביל" יהודי גדול על זרכו
האחת ועל זרכו השניה פרוש גליון,
והוא עצמו, כלומר השוטר, כיבית נכהו
פעם אל המכונת ופעם אל הניר וכד
צייר בעפרונו הקטן, נחשנא מי? —
את המספרים של המכונת...

מאי טעמא? — בהיות שהשוטר
דנן היה מוכר לרשם את מס-
פר המכונת כדי למסר למשטרה לשם
קנס, כנהוג, ובהיות שה"ספרא רבא"
הערבי לא ידע במחילה לקרא את
המספרים, ג"כ כנהוג, מה עשה? —
נפל הגוי על המצאה וישב ההתיו בכד
הילת לצייר פשוט את הלוח
עם המספרים, כמתכונתו ממש.

ומה אומר לכם, רבותי? —
אשרי עין ראתה כל זאת! כפעב בפעם
קם ה"צייר" שלנו ממכון שבתו על
הארץ, נגש אל המכונת ונסתכל רגע
מקורב אל הלוח כדי להשוות עם יציר
רתו והזר שוב למקומו -- מעשה
מלניק ממש! — לצייר בלא מכחול
ובלא שפופרת אלא בעט-שפופרת את
המספרים והאותיות עם כל המקלות
והקוים והעגולים למיניהם, והיה עומד
על כל תג ותג של האותיות הלועזיות
ולא וותר אפילו על קוצה של יוד
מת"ים" התיכון שעל הלוח,

ומרב התעמיקות הוציא בשעת-
מעשה את לשונו, שטיילה ארוכות בין
השפתים אילך ואילך והלכה פעם
לימין כשכתב גויית ופעם מימין לש-
מאל כשצייר בלשון-הקודש וחזור

הלילה, ולא זו בלבד שלא בלה את
כל מלאכתו אשר עשה והעתיק את
הלוח "ישם מזבוט", לכל פרטיו ודק-
דוקיו, תחב את גליונו בכיסו ושם
פעמיו ישר אל ה"נוקטה" ..

באותה שעה זכרתי את הקצין
של עבר אללאה — הן זוכרים אתם
בודאי את המעשה שספרתי לכם
אשתקד! — שלא ידע במחילה צורת
אות אחת וענה לשואליו על מספר
האוטומוביל של המלך בידיו:
"עסאיה זכעאכתיין", כלומר: מפל
ושני כעכים, שהם בצורת 1 5 5
בערבית ..

ומספר לי תלמידי הספרדי כי
פנה לאחד השוטרים הערביים ממכר-
דיו ושאל אותו: "שו נמרתאס?"
(מה מספרך?) — "וואללאה, איני
יודע", נשבע השוטר, ובשעת דיבורו
הגיש את פנסו הקטן אל צוארונו
(זה היה בערב) כדי להאיר את השכת
המספרים ואמר לו: "אקרא, יא
הוואל" ..

*

ומענין לענין באותו ענין:
עברתי ברחוב על יד שער יפו
וראיתי מכונת אחת עומדת לפני אחד
הבנקים, על פניה זתנה בערה
המכונת הגדולה והיפה של "תלפיות"
ההנהג התחיל צועק אל השוטר, שיר-
חיק את המכונת העומדת לשטן
באמצע הדרך, בנגוד להק.

— לא, לא! נועק השוטר מתוד
יראת הכבוד — אי אפשר להסיר את
ה"טרומביל" הזה, הוא שייך ל"אבן-
אל-מנדוב" !... (כן הנציב).

ונתברר לי אמנם כי בנו של
נציבנו העברי בא במכונתו וידר רגע
אל הבנק, ומכלי משים עלו על זכרונו
דברי חז"ל: אעפ"י שאין ה"רבי" כאן
— בבורו כאן...

* *

ומדי דברי באוטומובילים, נזכר-
תי גם ב"מוביל" שלנו, כלומר של בית
הכרם.
רעד השכונה השוקד, כידוע, על
תקנתה של הדרך לבית הכרם פנף

בזמן האחרון אל שכנינו בעיר-הכרם לשם פעולה משותפת לפני הרשות כדי לתקן את הכביש המשותף לכלנו. ואולם תשובתם של בני דודנו היתה קצרה וברורה: "מוש לאזים!" (לא צריך). וכתבו בפרוש שחור על גבי לבן, כי לא יוכלו להשתתף בזה מפני "אג' באראל-הכומה", כלומר שהם חששין פשוט מפני "סוכרה", שהממי- שלה לא תכריעם הלילה לעבד ברר, כמו בימי תורקיה...

ולא זאת אלא שהם באו בטענה עצומה על היהודים, שקלקלו להם את "היריד" — לפנים — כך הם טוענים — בימי ה"דוליה" (המימשלה) התורקית ע"ה היתה "נוסטה" על אם הדרך וה"טשאוו" היה משניה בעינא פקחא על קלקול הרכיבים, כידוע, ועכשיו אומרת להם ה"חכומה" שהיה- דים מחויבים לתקן בעצמם את הדרך- ולעת עתה משתטחים שכנינו הטובים ב"טרומביליים" שלנו וממלאים אותם בעבאיותיהם ובסלי ביציהם עד אפס מקום אפילו על הפה וחושבים הם שקנו אותם בגרוש והצי שלהם. והיפה שבכל הדבר הזה הוא, שהמאכזר שלהם פנה בדרישה אל ועד השכונה לעשות לו הנהגה ב"טרומ- ביל" ולקבל ומאתו רק גרוש אחד לנסיעה-.

* *

ומבין שבזמן האחרון פנו אלי רבים מנהגי-המכוניות שלנו בירושלם ושפכו לפני את מרי-לכם על הצרות שעושים להם השוטרים (וביהוד ה"צדיק" בנימטריא), שהם כיצוים ועומדים כנראה לרשם לא פחות ממנין טרומבילים בכל יום, וספרו לי "מעשיות" נוראות על הקנסות שמטי- לים עליהם מוצד המשטרה, החל מ-110 גרוש ולא יותר מעשרה פונטים, וכל נהג שמנסה להתנצל — כך הם מספ- דים לי — ולהוכיח את צדקתו מוסי- פים לו עשרים גרוש לכל מלה (עוד יותר ממלה בתלגרם לאמריקה!). ולאחר ששמעתי את כל טענותיהם של הנהגים האלה, מצאתי רק עצה אחת

והיא — לעשות כמעשה חבריהם ביפו, דהיינו: ליסד מין סינדיקאט משותף של נהגים יהודים וערביים, שיתאחדו בלא בוגריון ובלא אהדות-העבודה, וישלמו שכר קבוע וזההשי לשוטרים-; מביון שנגזרת גזרה עליהם לשלם, ידעו לכהפ"ת למי וכמה לשלם ויהיה להם תקציב קבוע מראש-.

* *

ור' סילמן מתאונן מרה בעתון התל-אביבי וצועק "גוואלר" על הפ- קידים האנגלים שלנו שאינם לומדים עברית עד כדי קריאת העתונות שלנו במקורה ולא חלילה ע"י קריין ומבלי שני- חבל מאד, שפלומד אינו יכול עדיין לקרא את המאמר הנפלא הזה, שהיה בטח מעוררו ללמד את שפתנו, וכשם שסמואל למד את שפת בני דודנו- ואולם, חושש אני, שהנציב השני ידע כגילו זה עברית עוד פחות ממה שידע הנציב הראשון ערבית-.

עברית — זהו, כמו שאומ- רים: סוסו (זהו עכשיו האמ- רה שם על החר!) של מושלנו החביב, שעליו הראה את גבורתו בלשון הקדש בשעת הפתיחה של בית החולים למתי- נונים בעיר העתיקה ואמד את הפסוק בנשימה אחת ומבלי להזק: "שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו". ומזכירני דבר זה את האניקרוטה, שספר ויצמן אחרי הקונגרס השמיני, במדומני — אז לא היה עוד מנהיג! — בשעה שנאם ע"א הכנסיה בבית- העם בירושלם ב-1924 רגון!

כשקמה הסערה באולם ודוד ילין שאל את הנואם ע"א החלטת הכנסיה בפעם הראשונה להנהיג את העברית בתור שפת הקונגרס, ספר ויצמן בל- שונו ועפ"י דרכו את המעשיה הזו: קופא יהודי נשתקע בעיירה יהודית וכל היהודים והיהודיות פנו לעזרתו ולעצתו במיוחדים שלהם, כנהוג — הן אז לא היה עוד "הדסה" ואפילו "קפת חולים" בעולם! — עד שבא גם רופא נוצרי לעיירה זו, ומיד רצו אליו כל אחב"י לרבות הנשים, ראשית מפני שהוא "רופא חדש"

וכיתוד מפני שהוא גוי- ואולם, עד מחרת גדלה אכזבתם, כי הערל לא ידע לדבר בלשונם ולא הבינו זא"ז.

מה עשה הערל? — ישב ולמד לעת זקנתו לרפר יהודית, כי מה לא עושה אדם ואפילו גוי ב ש ב י ל פ ד נ ס ה? רצו אל הרופא היהודי ואמרו לו, כי הרופא הנוצרי כבר למד לדבר יהודית.

— אין דבר, ענה הרופא היהודי, עתיד הוא לדבר אצלי גם עברית-.

ועתידים לדבר בלשוננו לא רק הפקידים האנגלים, אלא גם הפקידים היהודים שלנו, כמר חיימזון למשל, ואפילו השכנות החדשות שלנו בבית הכרם-.

וראיה לדבר — הנה קראתי ב"טיימס" האחרון מעשה קטן ויפה, שהנני מוסר לכם בתרגומי הנאמן ובמעט מלה במלה, לממש כמו ר' יצחק הם פרדי ראש המתורגמנים שלנו על החר- בכנסיה הקתולית האנגלית האחד- רונה ישנערכה באלברט-הולל אשר בלונדון, נכנסו נואמים אחדים בדברי שיחה התוליים ע"א המקרים שקרו להם במשך שנות נסיונם בעבודת החדש-.

פנתה אחד הנואמים וספר על תלמיד אחד רציני מאד, שהחליט, לתמחוונו הגדול של מורו, ללמד את השפה העברית-.

— "למה בחרת דוקא, שאל אותו המורה בדאגת, בלמוד שפה קשה כזו?"

— "אמנם כן, ענה התלמיד החדש והנאמן, כי יבוא יומי להפגש עם יוצרי, מן הנמסם והראוי שאפנה אליו ואדבר עמו בלשונו הו א!"

ותלמידו כת"א כותב לי במכתבו האחרון כי צעירה אחת פנתה למוסד חשוב בת"א לבקש שם מיטרה וכתבה בטופס הבקשה (פורמולר בלע"ז) כי יודעת היא מעט עברית והיטב רויסית, בקו עבה וכפול תחת שתי המלים האלו — ומסתמא תתקבל הצעירה הזו, מהמת שמן הנמסם וה- ראוי הוא בי הפקידה תפנה אל מנהלי

מוסדי עברי בתל אביב ותדבר עמם בלשונו הם, הם, בלזכר: רוסית-י- ואולם, מוסיף תלמידי הלז מג- ה"ד מיניני השפה העברית, לעמת זה נוסדה בתל אביב חברת הגנה גדולה כנגד הפצת השפה הרוסית בת"א, ורבו צעירות וגם זקנות מהעליה הרביעית, יששמו להן לכיטרת קדושה לא לדבר רוסית אלא — פו ל נ י ת-.

* *

וידידי אומר לי כי השעור צריך להיות קל קל, כרפרה ומזמזם הנה ויחנה כילק, וביהוד בדבר ההעברה מענין לענין, שלא לבא כשמש בית- ידיו עם המקל: הרי אני בא! וע"כ אני קופץ מהצעירות הפולניות וערבי- המשויות של ת"א אל העתון התל- האביבי שלנו-.

עם "הארץ" סתם מקשן בגליונו מיום שלישי זה ומשתומם על דאר- היום, שהודיע את דעתו של מרשל ע"א התפטרותו של ויצמן מניו יורק, בשעה שמרשל היה נמצא בטוויץ?

אינני בקי כ"כ בעניני המברקים ותתלגרמים "המיוחדים" של עתוננו חיומיים בירושלם ובת"א, אבל שאלה קטנה רוצה אני בכ"ז לשאל: אין יכול פסח גי נ צ ב ו ר ג מעורכי "הארץ" לשלח תלגרמים ל"מורגן זורגל" בניו יורק מיפה, בשעה שהוא היה נמצא ברוסיניה?

איתמה! אגב, מתאוננים בשבוע זה ב"דאר היום" על התרגומים העבריים והאנגלים שבממשלה, והנה זכיתי לראות בממשלה שלנו, במלון- יוז, מכתב אנגלי מהור, בזו הלשון: We received Your Protest

ובוונתו של המזכיר המתרגם היתה, כמובן, לאמר: קבלנו את החמהאה שלכם ונתחלפו לו היוצרות ל"מתאה".

* *

וכדי שלא אשכח חלילה, הנני כמיהד למלא בזה השמטה, שבאה בעתוננו במדור "בחברה" וב- חיים", ושנתבקשתי מגבוה לפרסם אצלי למטה לטובת הכלל:

הגברת רחל ז'י קו ב ס (לא זו שאתם חושבים אלא דעיתו של יעקב אבינו) מקבלת בהיכלה שעל דרך בית להם אפרתה במשך כל הדש אלול. מפני רבוי המבקרים בזמן האה- רון, החליטה מאדאם ראשיל להלק את הבקורים לשנים: לזקנים ולזק- נות ביום ולצעירים וצעירות בלילה, מי ברגלים ומי באפנים, ובלבד שיכוונו לשם-שמים וביתוד לשם שיתה קלה וכלת, אחר הצות, רחל מבכה - - *

בלכתי בדרך ברהוב יפו פגע בי כנוול אחד ותחב לתוך ידי איזה "לוח" קטן וסמרטוטן — איני זוכר את שמו! — בחצי גרוש, באותה שעה זכרתי את הלוהות היפים שלנו בירושלם, את לוח-ההלצות המשוכלל והנעים בדפוס כהן-פרסי וגם את הלוח הנהדר בדפוס גולדברג בעירנו.

אין מה לדבר: ירושלם עיה"ק חולכת ומתפתחת- הנה זכינו בזמן האחרון בראינע "ציון" לסרט הנפלא של "מנדוזה" (יש מנדוזה גם בירד- שלים!) וביחוד של "הילד" (קיד בלע"ז) מטשרלי טשפלין ותלמידו הקטן, וכ"ז לכבוד חודש אלול להימים הנוראים העומדים לפנינו! ... *

ופטור בלא נימטריא אי אפשר! ברגע האחרון, כמו תמיד, בא אלי בעל-הנימטראיות שלי והוציא מתיקו כתב שלם הבא באותיות וכמס- פרים, שהבין לי עוד בעש"ק פרשת "כי תצא" לכבוד בוא הנציב החדש, אלא שמפני טרדתו המרובה בהדפסת הלוח שלו לשנת "תרפ"ג, לא הספיק להמציא לי את הנימטריא בשעתה-

— "כי תצא למלחמה", אומר בעל הלוחות שלי, בנימטריא: פלו מר נ צ י ב ע ל י ו ו-.

— ואיזו נימטריא יש לך על המלים "על איביד"?

ומבלי הישוב הרבה ענה ואמר: — "על איביד" בנימטריא: בני- דודנו (א"י), כלומר: ארץ ישמעאל...